

Psycholoog Martine Delfos

‘Door het ouderschap ben je minder met jezelf bezig, en meer met de ander. Je vindt jezelf ook liever omdat je zo veel kunt voelen voor een ander. Het leven is van zichzelf al behoorlijk onverdraaglijk, maar het bijzondere van het ouderschap is dat je de kans krijgt om het leven van je kind verdraaglijker te maken. Zo krijgt jouw leven zin: doordat je het bestaan van iemand anders wezenlijk verbetert.

Er is niets dat zo veel zin geeft aan het leven als het ouderschap. Doordat de verbinding met je kinderen de krachtigste is die er is, voelt de zingeving die je eruit haalt ook zo sterk. Ik hou echt heel veel van mijn man, maar voor niemand kan ik zo veel liefde voelen als voor mijn kinderen. En daarbij maakt het geen klap uit hoe ze zijn: iedereen vindt zijn eigen kinderen toch wel de leukste. Ze lijken op jou en je familie, dus je herkent er hoe dan ook iets in. Ook als je ze niet zelf hebt gebaard. Mijn jongste kleindochter en ik zijn als twee druppels water, en zij is geadopteerd. “Oma, ik ben blij dat jij ook zo onhandig bent,” zegt zij troostend tegen mij. Soms kan het moeilijk zijn om verbinding te ervaren. Je kinderen kunnen soms hartstikke moeilijk doen. Maar als je je daar overheen weet te zetten en ze kunt helpen, zul je ervaren dat ieder kind een andere bron van liefde in je hart aanboort. Daardoor kun je van al je kinderen evenveel houden, met al hun leuke, complexe, grappige, gekke en verbazingwekkende kanten. Als je de uniciteit van je kind kunt voelen en bewaren, heb je iets heel kostbaars in je leven.

Echte verbinding krijg je als je ruimte geeft aan wie je kind echt is. Niet dat je ze niet moet begrenzen, maar het is ook zaak hun uniciteit niet kapot te maken. Natuurlijk zeggen kinderen nadat je ze begrensd hebt niet: “Dank je wel, nu word ik een heel goede volwassene.” De dank van de opvoeding zit erin dat je ziet dat

het kind zich ontwikkelt vanuit wie hij of zij is. De juiste ruimte daarvoor geven is heel moeilijk, want jij wilt het eigenlijk helpen ontwikkelen. Iets die kant uit en een beetje die kant op. Dat mag ook wel, zolang je maar stilstaat bij de vraag: gaat dit om het kind of is dit wat ik wil? Hoe oprecht ben ik met mijn kind bezig? Als je daar goed op blijft letten, behoud je de verbinding. Natuurlijk, soms begrijp je helemaal niks van ze, maar dat is juist goed, want dan kun je oprecht om uitleg vragen. Zo herstel je de verbinding als die even verloren ging. Sta open naar je kind en wees beschikbaar. Luister aandachtig als ze je iets te vertellen hebben en kijk naar de tekening die ze hebben gemaakt. Daardoor weten ze: de ander is er als ik die nodig heb, ik ben niet alleen op de wereld. Ook als jij er niet meer bent, dragen ze dat vervulde gevoel levenslang met zich mee. En zo heeft jouw bestaan ook dan nog zin. Iedereen maakt fouten in de opvoeding. Ik heb wel eens tegen mijn zoon gezegd: “Ja sorry, je was de eerste. Van jou moest ik het leren.” Want dat doen kinderen ook: ze boren niet alleen een bron van liefde aan waarvan je het bestaan niet vermoedde, ze zorgen ook voor een wereld aan kennis die je er zomaar bij krijgt. Ook op die manier geven ze zin en vorm aan je bestaan: zonder hen was je niet de mens geworden die je nu bent.’

tekst: Nathalie Huijsloot

“ZONDER JE
KIND was je
niet de mens
geworden die je nu bent”